

[Frits Clausen.]

eller kapitalrig, kunne deltage paa Lige-rettens Grund, fordi det vil være bestemt af Arbejdsydelsen og ikke af Penge. Det bliver en Tid, der er bestemt af Skaberkraft og Skaberglæde, hvor der er Brug for alle skabende Kræfter, ogsaa de smaa Folks, uden at disse behøver at opgive noget som helst af deres nationale Selvstændighed, deres nationale Ære eller Værdighed.

Hvorledes er saa Regeringens Stilling over for dette Europa, som i Dag ikke er et Fremtidsbillede, men som allerede er i Færd med at opstaa? Selv om den maaske rent udvortes er korrekt, saa er Regeringen dog Skyld i, at vort Land i Virkeligheden staar i dette Genrejsningsarbejde som et Slags politisk Museum med tilhørende Panoptikon, hvor de stivnede Figurer bevæger sig mekanisk i sublim Ophøjethed, men uden nogen som helst Forbindelse med det virkelige Liv. Vi Nationalsocialister kan derfor ikke se med Tillid paa den Regering, der nu sidder ved Styret. Da Regeringen dog, efter hvad den socialdemokratiske Ordfører og andre Ordførere har udtalt her i dette Ting, maaske endnu ikke vil lade sig paavirke af denne Indstilling fra vor Side, vil jeg slutte med at minde den højtærede Statsminister om, hvad det nuværende Regeringsorgan „Social-Demokraten“ skrev, kort før den højtærede Statsminister kom til Magten, nemlig den 13. April 1929: „Bekæmpelsen af Arbejdsløsheden og dens frygtelige Følger bør være enhver Regerings fornemste Pligt, og den Regering og det Folketingsflertal, der lader haant herom, bør straffes.“ — Jeg vil indskrænke mig til at sige, at en saadan Regering bør gaa.

Svend E. Johansen: Finanslovdebatten har staaet i Samlingens Tegn, og Samlingen er naturligvis en Kendsgerning, men Samling om hvad? Om Dagen og Vejen, ja vel, men er det tilstrækkeligt? Der kommer jo en Dag efter denne, og den Dag staar i den nye Tids Tegn, og det vilde sikkert være godt for Land og Folk, om vi var beredt paa den Dag.

Spejderbevægelsens Slogan er som bekendt: Vær beredt. Nu er Regeringens Medlemmer ganske vist ikke Spejdere, og jeg ved heller ikke, om Shorts vilde klæde de højtærede og værdige Regeringsmedlemmer, men paa den anden Side er det dog ogsaa Regeringens Opgave at spejde, at se ind i Fremtiden, at finde de bedst mulige Chancer for Danmark under de ændrede Forhold, Europa maa leve videre under, naar det store Opgør er stilnet af og Fredens Sysse skal

bygge op paa det Grundlag, Krigen har skabt.

Den ærede socialdemokratiske Ordfører priste de fem Samlingspartiers Indsats og hævdede, at den overvejende Del af det danske Folk stod bag Samlingen, ja, at Folkets Tilslutning til Samlingspartierne var stigende. Det er muligt, at det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen har Ret; han kan ikke bevise sin Paastand, jeg kan ikke bevise det modsatte. Han tror, at Samlingspartierne har stigende Tilslutning, og det er jo saare godt; jeg tror det ikke, og det er naturligvis mindre godt.

Jeg tror det ikke, fordi det er mit Indtryk, at det danske Folk netop i Dag staar rodløst og raadløst og staar saaledes, fordi det har en instinktiv Fornemmelse af, at de gamle politiske og økonomiske Former er forbi, fordi de er udlevede, hvorimod noget nyt ikke samtidig har udkrystalliseret sig. Vi befinder os faktisk i et politisk Tomrum, og det er ikke noget sundt Sted for et Folk at befinde sig. Det danske Folk er i Dag splittet op, ikke saa meget efter indenrigspolitiske Linier som efter udenrigspolitiske. Det, der optager Sindene, er: Hvem vinder Krigen? Bliver det Tyskland eller England? Herom gaar Diskussionen Mand og Mand imellem, og under denne Diskussion forflygtiges de danske Interesser, det danske Beredskab for den fremtidige Placering i det Europa, der, uanset Krigens Udfald, ikke vil blive det gamle Europa, men et nyt, der maa leve og arbejde efter andre politiske og økonomiske Principper, end det gamle gjorde.

Hvordan Danmark vil staa til et nyt Europa, er der ingen, der spørger om. Det bryder igennem og vokser op uden at spørge os om Forlov. Med kommer vi, hvad enten vi vil eller ikke. Det politisk og dermed ogsaa økonomisk afgørende for os som Nation og Folk er i Virkeligheden, om vi skal slæbes med eller vi er beredt til en selvstændig Indsats for selv at skabe os den Plads paa Kontinentet, vi har Krav paa i Kraft af vor Dygtighed og vor Kultur.

Regeringen afgav den 8. Juli 1940 en Erklæring om sin Vilje til et europæisk Samarbejde under Tysklands Førerskab. Denne Erklæring er senere uddybet af den højtærede Statsminister i et Interview for nogle Maaneder siden i det svenske „Aftonbladet“. Regeringens Stilling er for saa vidt klar, som ingen af dens Medlemmer har protesteret imod Erklæringen af 8. Juli eller mod Interviewet. Det kunde derimod have sin store og betydende Interesse at vide, om de samarbejdende Partier